

Zece

ÎN CARE COAFEZA LENUȚA ASISTĂ
INVOLUNTAR LA O SCENĂ SEXY,
APOI LA O REVELAȚIE DIVINĂ

Să părăsim acum activitățile malefice ale malagambistului și-ale bandei sale de personaje dubioase și să ne îndreptăm atenția asupra celor care-și propuseseră să salveze urbea amenințată de slugile Necuratului, adică asupra preotului Cercănatu și-a poetului realist Deceneu Movilă.

Cei doi conjurați se treziră dis-de-diminează, Cercănatu înțepenit de spate și cu gândul (încă) la îngerul Aglaia, iar bietul poet începând să-și dea seama că a intrat într-o chestie care-l putea duce direct în arestul miliției sau, mai grav, la pușcărie. Orice lucru legat de îngeri, icoane, suflete și alte daravele de genul ăsta erau suspecte, nu-i așa, în ochii organelor, și organele știu totul. O undă de fericire se strecură totuși în sufletul lui când preotul pregăti obișnuitul mic dejun, cu miere de albine și ceai. Pentru oaspete pregăti și un ou fiert.

– Părinte, începu el sfios în vreme ce spărgea cu lingurița coaja tare a oului, sunteți, nu știu cum să vă spun, sigur că așa trebuie să facem? Am citit în cartea unui psiholog, Ivan Ivanovici Cosmarov, că uneori oamenii au tot soiul de vedenii și aud voci care vin de nicăieri, adică vin din mintea lor, și

ele, vocile, le comandă tot soiul de lucruri, îndeobște rele. Și dacă iei niște pastilute...

– Stai liniștit, că nu-s nebun, dacă asta vrei să insinuezi, replică preotul, privindu-l cu asprime. Și-mi pare rău că nu ești conștient de răspunderea care atârnă pe umerii noștri.

– Acu' două nopți am scris o piesă cretină, nici eu nu știu cum, o trânti poetul, autodenunțându-se în fața omului Domnului. Ce-i drept, cred că e ceva în neregulă în orașul nostru.

Preotul se gândi că, oricum, poetul realist nu scrie decât lucruri cretine, dar și Domnul nostru Isus Hristos a adunat în jurul Lui vameși și femei ușoare, iar primul căruia i-a fost promis Raiul a fost tâlharul pocăit răstignit lângă Mântuitor. Deci, niciodată nu-i târziu să duci pe drumul cel bun sau chiar să preschimbi în unealta lucrului divin oameni de soiul cel mai rău, chiar și un poet realist care scrie poezii despre colhozuri și mineri.

Lumina de primăvară se strecura în odaie printre storiile trase și acoperea cu o pulbere aurie mobila veche și pereții coșcoviți.

– Hai mai repede, ne grăbim, îl îndemnă Cercănatu pe celălalt. Trebuie să o căutam pe Bibica, asta-i disponibilă pentru noi numai ziua, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ieșiră în aerul curat al dimineții, preotul remarcând că nu se fac auzite strigătele de disperare ale groșarului semișomer Kalman, iar poetul Deceneu rugându-se să nu dea ochii cu femeia-fără-suflet-Doina.

Stricata Varvara Cocoș, zisă Bibica, se trezise deja. Se culcase devreme pentru că nu avusese nici un client și-acum se întindea în așternutul din mătase roșie ca o pisică mare și planturoasă, scărpinându-se prin părul blond și încordându-și pulpele groase. Mai zăbovi o vreme în pat, apoi se ridică și merse la baie, constatând că e cazul să se epileze iar prin părțile rușinoase.

După ce se spală, își bău cafeaua cu tabiet mare, ascultând ciripitul păsărelelor, prin fereastra larg deschisă a sufrageriei, și zgomotele vecinilor de la etaj. Deasupra ei, în vila cu pricina, locuia o familie de sași de patru persoane, părinții și doi copii de vârsta școlii, o fată și-un băiat. În fiecare dimineață, Hans, tatăl, îi trăgea fiului o mamă de bătaie, pentru că acesta nu voia să meargă la școală, iar apoi îl obliga să cânte la blockflöte un soi de melodie tristă, ale cărei note invadau vila printre sughițurile de plâns. O dată pe lună făceau cerere la primărie ca stricata Varvara să fie evacuată, dar șeful spațiului locativ, un oarecare Tupilatu, respingea cererea din motive pe care credem că nu mai este cazul să le menționăm aici și care spuneau multe despre moralitatea organelor de partid din oraș.

Doar în furou, așa cum dormise, Bibica începu să-și facă manichiura, după ce dădu drumul la difuzorul din bucătărie. Pe când din cutia acestuia curgeau ritmurile duioase ale *Katiușei*, ea își pili cu atenție unghiile lungi, apoi deschise sticluta cu oje și începu să întindă lichidul păstos cu atenție, fluturând din când în când mâinile.

- „Tata mieu îi pădurar / Mama mia-i croitoreasă“, fredona ea un cântecel popular, suflând cu atenție peste fiecare unghie proaspăt vopsită în roșu-închis. „Și mă duc la muoară / Să cern făinuoară“, continuă Bibica, demonstrând nu doar că apreciază folclorul urban, ci și că privește viața cu optimism.

Cântecelul ei se suprapunea peste acela care istorisea povestea lacrimogenă a soldatului rus plecat pe front să înfrunte hidra nazistă și peste chițaiturile blockflöte-ului mânuit fără prea mare talent de fiul bătut al sasului Hans.

Auzind soneria de la intrare, stricata Varvara se uită neliștită la ceas, din reflex, apoi își aduse aminte că nu aștepta nici un client, iar la ea regulile erau stricte: nici măcar vizitatorii fideli nu-și permiteau să vină fără programare prealabilă.

Inițial se hotărî să nu răspundă, poate erau de la Gaze sau, cine știe, de la mesagerie. Dar intrusul, cine o fi fost, insistă și sună-n draci, probabil deranjându-i și pe vecini. Așa că ea înșurubă la loc dopul sticlutei de oă, își puse un capot înflorat peste furou și merse să deschidă ușa.

În prag ședeau preotul Cercănatu și poetul realist Deceneu, pe ultimul Varvara necunoscându-l nici măcar din vedere, pentru că nu prea ieșea din casă și nici nu avea preocupări literare. Dar la vederea preotului roși toată, pentru că fusese crescută într-o familie de țărani cu frica lui Dumnezeu. Mîntea ei nu prea dezvoltată începu să lucreze febril, în vreme ce oaspeții neașteptați ședeau în prag, pe preșul din iută.

Dacă preotul – Doamne ferește! – venise să apeleze la serviciile ei?! Cum ar trebui să reacționeze?! Dacă-l primea, era mare păcat și rușine, pentru că el era omul Domnului. Dacă-l respingea – cum simțea că s-ar cuveni, totuși – nu era oare un păcat și mai mare să-l refuzi? Bibica avusese clienți cu diferite meserii și din cele mai diverse medii sociale, dar niciodată un preot.

– Bună dimineața, domnișoară, sparse gheața poetul neînțeleș, privind cu fereală în jur. Părinte, nu crezi că-i cazul să intrăm mai repede...? Dacă ne văd oamenii pe-aici...

Preotul dădu iute din cap și intră în hol, aproape îmbrâncind-o pe Varvara, apoi închise ușa în urma lui.

Câteva clipe rămaseră toți tăcuți în holul spațios, pe pereții cărui se aflau o oglindă mare, un cuier cu loc pentru pantofi și o litografie ce înfățișa un haiduc în straie roșii, cu hanger la brâu, ce hrănea pașnic o căprioară cu urechile blegi.

– Io nu știu dacă... începu Bibica, dar preotul o întrerupse, citindu-i parcă gândurile și ocolind cu privirea mioapă decolteul generos al demoazelei.

- Dragă Bi... domnișoară Varvara, începu el încercând să fie blând și mios, nu am venit pentru... mă rog, pentru motivul care-i aduce de obicei pe bărbați aici.

Deceneu întări spusele preotului dând repede din cap și Varvara nu putu să nu observe că bărbații doi miroseau ciudat, un amestec de usturoi și de hrean, parcă. În plus, poetul purta doar niște galoși în picioare și ochiul expert al femeii evaluă repede că nu păreau să aibă o lețcaie în buzunar.

- Intrați, vă rog, se hotărî totuși Bibica.

În fond, omul Domnului nu putea decât să aducă puțină sfințenie într-un loc în care nu se petreceau lucruri prea curate.

Intrară în sufragerie și se așezară la masa acoperită cu un mileu mare, împletit din macrameu, pe care trona un bibelou vopsit, înfățișând o balerină cu picioarele anormal de lungi și capul mic, de brontozaur. Bibica strânse repede ustensilele de manichiură, opri difuzorul și le oferî oaspeților cafea sau limonadă, dar fu refuzată politicos. Sunetele blockflöte-ului încetaseră, urmară niște înjurături în nemțește, apoi pașii pe scări ai copiilor care plecau la școală.

- Domnișoară Varvara, începu preotul... dar poetul simți nevoia să se bage-n seamă și abordă abrupt și nediplomatic chestiunea:

- A venit Necuratul, spuse el sec și imediat își dădu seama ce ineptie scosese din el.

Varvara începu să fie tot mai neliniștită și-și foi fundul mare pe scaun, tot trăgând de poalele capotului în jos.

- Domnul Movilă are niște exprimări așa, mai poetice, o lămuri Cercănatu și trase celuilalt pe sub masă un șut în gleznă, făcându-l să geamă adânc. Știți cum sunt poeții...

Bibica aprobă prostește din cap, deși habar n-avea cum sunt poeții. În urmă cu vreun an, un client beat îi scrisese niște versuri, dar le pierduse prin casă.

- Domnișoară Bi... Varvara, pardon, continuă preotul, în orașul nostru a sosit un... domn, ca să-i spun așa, despre care se credea c-a murit.

- Drăculescu, se băgă iar în vorbă Deceneu, adulmecând lacom parfumul puternic al gazdei.

- Exact, confirmă omul Domnului, aruncându-i pe furis o privire cruntă tovarășului său de conspirații. Acest Drăculescu dă bani oamenilor pentru anumite lucruri.

„Deci boii ăștia vor să-i facă lipeala lu’ Drăculescu ăla?“, se gândi șocată Bibica, întrebându-se cum de ajunge un preot să facă pe peștele pentru un necunoscut despre care se credea c-a murit. Dar preotul îi risipi temerile de moment.

- Dă bani dacă un om vrea să-i vândă sufletul, o lămuri el. Așa, pur și simplu.

- Adică cum sufletu’ ? întrebă Bibica.

- Așa, sufletul, întări preotul și Deceneu dădu iarăși aprobator din cap, de data asta abținându-se să mai spună ceva. Toată lumea are un suflet, nu-i așa?

- Cred că așa îi, confirmă aiurită Bibica. Și io am un suflet, așa-i. Și despre-un câine se zice uneori că-i și el un suflet.

- Un câine nu-i un suflet, o contrazise preotul, părând ușor iritat. Doar omul, care-i creație divină, are-un suflet, dar asta-i altă poveste. Drăculescu ăsta, despre care-ți ziceam, fiica mea, e periculos pentru orașul nostru și trebuie alungat cât mai repede și noi asta vrem să facem.

Bibica privi chipul ridat și amărât al preotului și fața de bidon turtit a poetului Deceneu, trăgând concluzia că Drăculescu nu pare să se afle într-o primejdie prea mare, cel puțin deocamdată.

- Iar tu trebuie să ne ajuți, domnișoară Varvara și noi îți vom spune pe îndelete ce trebuie să faci, doar să fii de acord să ne ajuți.

Bibica se îmbătoșă.

- Io am auzit tot soiul de lucruri, că bărbații-ndrugă vrute și nevrute, mai ales când trag ceva la măsea. Și-ai dracului, toți vor gratis, dar la mine să știți voi că nu țin lucrurile aistea. N-oi avea io multă carte, dar nu sunt proastă deloc, așa să știți voi. Cine vrea ceva, pune banu' jos!

- N-ai înțeles problema, spuse preotul trist și încercând să-și păstreze răbdarea. Noi nu vrem nimic de la tine, nu-n sensul în care...

- Atunci poate vrea Dracu ăla sau Drăculescu, cum ziceați că-l cheamă...

- Vrea, dar...

- Păi vedeți?!

- Dar nu vrea aia, măi femeie, păru preotul să-și piardă răbdarea.

- Da' atunci ce vrea?!

- Sufletul, domnișoară, sufletul!

- Atunci sufletu', că io gratis...

„De ce m-o fi trimis Aglaia la asta?“ se întrebă disperat preotul și dialogul fu preluat de poetul Deceneu, care profită de impasul negocierilor.

- Domnișoară Cocoș, zise el grav, încercând să-și îngroașe vocea, chestiunea-i mai simplă, dacă-mi dați voie. Doriți să câștigați ușor niște bănuți?

- Depinde, replică țanțos femeia și-și umflă pieptul ca un cimpoi, făcându-l pe Deceneu să transpire brusc. Oi fi io nu știu cum, da' nu fac orice! Nu orice!

- Nu am nici o îndoială, zise poetul. Nici eu, de exemplu, nu fac orice, adică nu scriu piese burgheze, de exemplu, pentru că sunt un poet realist. Dacă citiți vreuna, să știți că nu-i a mea, așa să știți!

- Mă rog...

- Deci acest domn Drăculescu nu apelează la serviciile pe care, între noi fie vorba, le oferiți de obicei și despre care nici nu mai are rost să aducem în discuție.

- Și-atunci ce vrea?!

- După cum vă spunea domnul preot, aici de față, cică... domnul Drăculescu dorește să cumpere suflete, ca să o spun direct. Și se pare că oferă bani frumoși pentru asta, încheie poetul cu un ușor regret.

- Și io ce treb' e să fac? puse Bibica punctul pe i.

- Să apelați la serviciile lui, adică dumneavoastră apelați la serviciile lui și nu el la serviciile dumneavoastră, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

- Io nu prea înțeleg și peste un sfert de ceas vine coafeza să mă facă, așa că n-am vreme de pierdut.

- O să vă ținem la curent, o lămuri blând poetul și o mângâie ușor pe braț, sub privirile muștrătoare ale preotului. Veți merge la Drăculescu și vă veți vinde sufletul pe bani frumoși, doar că trebuie să-i spuneți ce vă zicem noi, asta-i tot.

- Și de ce să-mi vând eu sufletu' ? întrebă arțăgoasă Bibica. Poa' n-am chef s-o fac. Poa' vreau io să-l păstrez, uite-așa! Niciodată nu știi la ce-i bun un lucru prin casă...

- Domnișoară, zise Deceneu, dovedind că nu degeaba era poet și că știe să meșteșugească frumos cuvintele, vă ofer cel puțin două motive.

- Care? Îs tare curioasă!

- În primul rând, pentru că veți câștiga bani frumoși, din câte-am auzit eu. În al doilea rând, pentru că tot nu aveți ce face cu el, dacă mă pot exprima așa. De exemplu, ieri ce-ați făcut cu sufletul dumneavoastră?

- Nu știu...

- Păi vedeți?!

- Da' mata ce-ai făcut cu el, cu sufletu' ?! Tu de ce nu-l vinzi?

- Eu am scris o piesă de teatru, domnișoară, și-am pus foarte mult suflet în ea, ripostă Deceneu mânios, dar își înghiți vorbele aducându-și aminte de grozăviile așternute pe

hârtie. Dar asta n-are importanță, reveni la vocea blândă și persuasivă. Să nu ne abatem de la subiectul principal. Imaginați-vă că aveți în dulap o haină veche, pe care oricum nu o purtați și nu vă mai folosește la nimic.

- Am niște haine d-aistea, aprobă Bibica, nu prea obișnuită cu limbajul metaforic.

- Vedeti?! Și apoi aflați că vă oferă cineva o grămadă de bani pentru o asemenea haină. Păi, nu i-o vindeți?! Ba bine că nu!

- Și vreți să-mi vând hainele?

Poetul simți că-și pierde răbdarea, iar preotul, care între timp îi admirase talentele de negociator, preluă iarăși discuțiile, pe un ton mai hotărât ca până atunci.

- Fiica mea, dacă-mi dai voie să-ți spun așa, trebuie să faci ce spunem noi și gata! Te duci la Drăculescu și-ți vinzi sufletul! Am primit un mesaj din Rai că așa trebuie să faci și așa vei face!

- Ba pardon, nu-mi spune mie nimeni ce să fac io, ripostă Bibica și lovi cu palma în masă, gata-gata să răstoarne bibeloul cu balerina. Și nu mai trage la măsea de dimineață dacă nu-ți face bine și nu duci! Mai mare rușinea, părinte! Io nu-s foarte dusă la biserică, da' crez în nește chestii! Da' nu crez c-ai primit matala mesaje din Rai, așa, pur și simplu. Io crez că vinzi brașoave, dar nu ți-ai găsit omu' și nu-mi vânz nici un suflet, na! Nu vreau io! Și vă rog să vă duceți de-aci, că vine coafeza și mă mai și speriați cu prostiile aistea!

Deodată preotul se aruncă în genunchi, îi apucă mâna durdulie pe care sclipea un inel gros de aur și începu să i-o acopere cu sărutări, ca un amant pătimaș, gâdilând-o cu perii cărunți ai bărbii și ai mustății.

- Fiica mea, te rog, nu ne lăsa de izbeliște și salvează-ne de Necuratul, zbieră Cercănatu în vreme ce duduia încerca să-și extragă palma din mâinile uscate ale slujitorului bisericii.

Deceneu înlemnise, privind mut de uimire scena.

– Părinte, io te rog să... strigă Bibica, ridicându-se-n picioare. Nu-ț’ șade bine, părinte, să te pretezi...

Dar Cercănatu continuă să-i acopere cu salivă dosul palmei, nepăsător la vorbe. Deodată Bibica își făcu vânt și-arse una peste creștetul semipleșuv, făcându-i o șuviță rebelă să se ridice în aer, ca o elice de elicopter.

– Nu-l bate! urlă poetul neînțeleș Deceneu, gândindu-se că, la urma urmei, preotul era poate smucit, dar avea totuși o vârstă și era popă.

– Uite, îți pup și picioarele! răcni Cercănatu de lângă masă și-i îmbrățișă femeii genunchii durdulii ce ieșeau din poalele halatului. Te pup și-n fund dacă vrei, trecu el la un limbaj ușor trivial, mă târăsc pe pietre gol-pușcă, dar trebuie să ne ajuți!

Cu preotul agățat de genunchi, stricata Varvara încercă să se dea în spate, în vreme ce mâinile i se înfipseră în părul rar al agresorului, zgâlțâind cu toată puterea. Atinse colțul unei comode și, încercând să evite coliziunea cu vitrina plină cu bibelouri de pe un perete, se prăbuși pe covorul persan care acoperea podeaua, lovindu-se zdravăn la noadă și la umeri.

Așa că iată ce văzu coafeza Lenuța, fată simplă de la țară, calificată la locul de muncă la Cooperativa de Consum, când intră în sufrageria Bibicăi, după ce găsisese ușa de la intrare descuiată.

Bibica era lungită pe covor, cu capotul ridicat în cap și văitându-se, în vreme ce un preot – era chiar Cercănatu, la a cărui biserică mergea și ea uneori! – era oarecum lungit peste ea, cu capul în dreptul coapselor femeii! Colac peste pupăză, la desfrânata scenă mai asista cineva cu nerușinare, un ins deșirat și înalt, îmbrăcat într-un pardesiu flenduros și duhnind a hrean de la o poștă, care se urcase pe scaun să vadă mai bine, pezevenghiul! Preotul era cu părul zburlit,

iar, pe sub anterior, cracii pantalonilor din tergal de culoare neagră i se ridicaseră, dezvelindu-i pulpele sfrijite.

- Doamne păzește și apără! strigă biata coafeză cu ochii spre lustra din tavan, făcându-și repede trei cruci mari.

Speriat de vocea străină și întorcându-se repede să vadă cine era intrusa, poetul fără noroc Deceneu își pierdu și el echilibrul, căzu lat peste masă, antrenă în cădere mileul din macrameu și bibeloul cu balerină și ateriză în final peste cei doi presupuși amorezi, sporind macabrul scenei pentru spectatoarea involuntară.

Apoi toată lumea încremeni, cei trei pe covor, trăgându-și fiecare sufletul și socotindu-și mental vânățiile și juliturile, iar biata Lenuța cu palmele la gură, nevenindu-i încă să-și creadă ochilor.

Deodată în aer se răspândi cunoscutul miros ca de turtă dulce de pe vremuri, de la prăvălia ungurului Janos, care fusese naționalizată și transformată în atelier de reparat biciclete.

Și încet, ca o boare, în aerul ușor stătut al sufrageriei stricatei Varvara Cocoș își făcu apariția arătarea care pe vremuri fusese Aglaia Cercănatu și care devenise, așa cum am aflat mai înainte, un înger în Rai. În jurul bonetei albe avea un soi de nimb, iar poalele cămășii de noapte îi atingeau covorul.

Coafeza Lenuța încremeni, cu gura deschisă, gata să moară de spaimă, Varvara scoase un soi de muget surd, poetul Deceneu începu să se frece la ochi, iar preotul Cercănatu, fostul soț al îngerului, se ridică în fund și încercă să-și netezească repede șuvițele zburlete, rânjind umil.

- De nimic nu ești bun! îi trânti îngerul de la obraz și-și aranjă cochetă boneta. Uite ce i-ai făcut bieteii femeii!

- Ce. Cine-i aista? întrebă înspăimântată posesoarea apartamentului, ridicându-se și ea în fund și căutând să-și acopere în viteză picioarele dezgolite.

- Nevastă-mea, Aglaia, zise blând preotul și coafeza sughiț de spaimă, gândindu-se la păruiala care va ieși într-o clipă.

- Mai ești și însurat, porc bătrân! șuieră Bibica și-i croi repede preotului o pereche de palme răsunătoare, zburlindu-i iarăși părul.

Apoi se ridică repede în picioare, agățându-se de tăblia mesei și uitându-se cu durere la bibeloul ale cărui cioburi se împrăstiaseră pe covor.

Preotul și poetul neînțeleș se ridicară și ei și, câteva clipe, nimeni nu spuse nimic. Apoi stricata Varvara își puse mâinile-n șold și iată ce zise, adresându-se îngerului Aglaia:

- Doamnă, io nu l-am adus cu sila și n-am chef de scandal și să știi că io nu-s chiar așa cum zice lumea și...

Poetul începuse să se dezmeticească și să-și dea primul seama că asistă într-adevăr la o revelație divină.

- Doamna-i moartă, îi șopti el Varvarei, având probabil intenția să-i sugereze că nu așa trebuie să te adresezi unui înger.

Dar se trezi la rândul său c-un dos de palmă peste ochi, fapt de natură să dovedească o dată în plus că rareori în viață bunele intenții sunt răsplătite ca atare.

- Biata femeie vine după bărbatu-su-n cămașă de noapte și-i mai zici și moartă! îl apostrofă stricata Varvara pe poet, probabil dintr-o greu de înțeleș solidaritate feminină. Porci, asta sunteți toți, mă!

- A apărut din senin, zău, piui coafeza Lenuța și se trânti pe comodă, făcându-și iar cruce. Am văz' t io, Bibica, a apărut când ăla-ți făcea chestia aia pe covor și banditu' ălălalt se uita.

- Nu-mi făcea nimic pe covor, tu, proasto! urlă Bibica. Încearcă să mă pupe pe... Adică nu-ncerca nimic, se încurcă ea, voia ceva cu sufletu', dracu' să-l ia, că nici popii nu-s oameni în ziua de azi.

Dar îngerul Aglaia preluă imediat ostilitățile.

- Varvara, ascultă-mă bine!

- Io n-am făcut...

- Știi tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut, așa că nu-i nevoie să-mi zici nimic, pentru că acolo de unde vin eu tot ce a fost, este și va fi se știe și e scris deja, copila mea.

- Și de unde vii mata-n cămașă de noapte, de la miliție?! insinuă veninoasă Bibica, deloc sensibilizată de revelația divină.

- Nu, Varvara, vin din Rai, unde-am ajuns după ce-am murit și după ce am fost căsătorită cu preotul de-a venit la tine astăzi.

- Dacă-ai fost căsătorită cu ăsta nu mă mir c-ai murit, îi trânti Varvara, netezindu-și capotul pe trup și uitându-se furioasă la preotul Cercănatu, care-și sorbea din ochi fosta consoartă. Și ăstălalt cine-i, tot vreun înger?!

Cea care fusese Aglaia se uită o clipă la poetul realist.

- ăsta nu știi cine-i, mărturisi ea ușor încurcată și părând că se concentrează intens.

- Dați-mi voie, Deceneu Movilă, poet realist, se recomandă amabil deșiratul care duhnea a hrean, mândrit că nici în lumea de apoi nu era prea cunoscut.

- Mă rog, spuse îngerul și abandonează problema. Uite ce este Varvara, așa cum ai aflat deja, în orașul acesta a sosit o slugă a Necuratului și dorește să cumpere sufletele tuturor. Și tu trebuie să-l ajuți pe preotul Cercănatu să împiedice acest lucru, așa cum l-am învățat eu.

- Io crez că sunteț' nebuni toț' ! rezumă punctul său de vedere asupra chestiunii încăpățânată Bibica, bucuroasă totuși că - fosta? - consoartă nu are intenții agresive, așa cum se temuse inițial.

Dar îngerul nu păru deloc descumpănit.

- Îți aduci aminte de trifoiul cu patru foi, Varvara?

Și atunci se întâmplă un lucru despre care jumătate dintre bărbații din oraș ar fi jurat cu mâna pe Biblică că era imposibil să se întâmple - stricata Varvara roși până în albul ochilor, făcându-se aproape vânăta.

- Ce-ce-ce trifoi...

- Era în spatele morii de apă, Varvara, acolo unde nu știa nimeni că mergi și unde căutai trifoi cu patru foi. Și unde luai coada de la mătură și te jucai cu ea și te gândeai că e un microfon iar tu cânti pe scenă, așa cum o văzuseși pe femeia aia care a cântat la nunta primarului Mingioc. Ți aduci aminte? Avea rochia aia strălucitoare și un coc mare și te gândeai că vei ajunge și tu cântăreață și vei avea rochie de prințesă, Varvara.

Bibica amuțise și privea fix în ochii îngerului Aglaia, a cărei voce era acum caldă și mângâietoare.

- Și-ți mai aduci aminte de ziua aia în care ai găsit trei trifoiuri cu patru foi deodată și ai alergat să-i spui mamei tale și-ai aflat că o duseseră cu un sfert de oră în urmă la spital?

Lacrimile curgeau acum pe obrajii rumeni ai Varvarei, care suspina ușor, cu gura întredeschisă. Își lăsase ochii în pământ și o vreme doar chiorăiturile mațelor poetului neînțeleș și răsuflarea grea a coafezei Lenuța se mai auziră în sufragerie.

- Să știi că e bine, Varvara, o lămuri îngerul Aglaia. E acolo cu mine și e bine. Chiar dacă aici, pe pământ, o viață întregă a spălat rufe și-a muncit, acolo face lucruri foarte importante, pentru că sufletul ei era foarte mare, copilă dragă.

- Îi bine? susură Varvara. Da' știe ce fac io aici? întrebă ea cu teamă.

- Sigur că știe. Numai că de-acolo lucrurile se văd altfel, nu știu cum să-ți spun, nu se văd ca de-aici și altfel sunt cântăriți oamenii. Și mama ta nu e supărată pe tine, Varvara.

Deodată, Bibica își dădu drumul la un plâns cu suspine, se lăsă pe un scaun și-și acoperi fața cu mâinile și începu să plângă de se zgâlțâia mobila. Preotul își feri privirile, emoționat și el și cu ochii umezi, coafeza Lenuța începu să plângă și ea fără rost, părtașă la trăirile intense ale clienței ei, și numai poetul realist se folosi de prilej pentru a se holba în voie la de-colteul mai vizibil ca oricând al viitoareii unelte a binelui.

- Fă ce spune preotul, Varvara, fă ce spune preotul, mai zise îngerul Aglaia și conturul său deveni neclar, ca o imagine cinematografică ușor voalată, apoi dispăru cu totul, lăsând în urmă doar aromă de turtă dulce.

Și din acel moment stricata Varvara a fost sigură că va urma sfaturile dubiosului preot, chiar dacă acesta-i va cere să se arunce de pe o clădire direct în cap. Iar coafeza Lenuța se hotărî pe loc să accepte cererea în căsătorie a muncitorului moldovean Furcoi și să se mute la Rădăuți. Poetul realist Deceneu se gândi dacă nu este cazul să devină un creator mistic și să scrie ceva despre stafii și îngeri, apoi abandonă ideea cu gândul la gloria pe care și-o dorea atât de mult. Iar Bibica își șterse lacrimile și mucii, apoi merse în dormitor și luă din sertarul noptierei un caiet dictando vechi, cu filele goale îngălbenite. Îl deschise și, drept la mijloc, zări cele trei trifoiuri uscate, de un verde-gălbui. Și multă vreme le privi în tăcere, mai lăcrimând, mai trăgându-și nasul.